

Een van de besluiten was dat het wenselijk zou zijn dat de lidstaten „de noodzakelijke beschikkingen zouden treffen om in hun 112-centra de communicatie in minstens de elf officiële talen van de Unie te waarborgen”. De voorstellen die werden geopperd om aan deze vraag tegemoet te komen gingen van een commerciële vertaaldienst tot automatische vertaling.

Tijdens een bijeenkomst ter bespreking van de efficiënte afhandeling van noodoproepen op 8 en 9 maart 2002 in het Zweedse Rosersberg haalde ook Lars Hedström, hoofd van het Swedish Rescue Services Agency het taalaspect inzake het 112-nummer aan. De oprichting van een netwerk van nationale oproeppunten en een contacteerbare centrale in elke lidstaat die gepaste hulp kan bieden, was slechts een van de mogelijke oplossingen voor het taalprobleem.

Erkent de Commissie dat er zich bij de oproepen op het Europees noodnummer 112 een taalprobleem stelt en dat dit taalprobleem ervoor kan zorgen dat in noodgevallen kostbare tijd verloren gaat? Zo ja, zal zij naar oplossingen zoeken – op welke wijze dan ook – die ervoor zorgen dat de 112-centrales de oproepers kunnen beantwoorden in minstens de elf officiële talen van de EU? Zo neen, waarom niet?

(¹) PB C 172 E van 18.7.2002, blz. 164.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 november 2002)

In haar antwoord op de door het geachte parlementslid gestelde schriftelijke vraag E-0176/02 heeft de Commissie aangegeven dat de telefonisten in kwestie de oproepen beantwoorden in de officiële taal of talen van hun land en, in bijna alle lidstaten, in het Engels.

Het spreekt vanzelf dat de Commissie voorstander van is van een verdere ontwikkeling van de talenkennis van de 112-telefonisten en zich ervan bewust is dat het gebrek aan kennis van een bepaalde taal in sommige gevallen een negatief effect kan hebben op de snelheid en doeltreffendheid van de te leveren hulp. Zij is echter van oordeel dat de vorming die voor de telefonisten zou vereist zijn om te waarborgen dat een antwoord kan worden gegeven in de elf officiële talen van de Unie buitensporig veel zou kosten in verhouding tot het beoogde resultaat. In de praktijk is het zeker wenselijk dat de telefonisten afgezien van het Engels de andere in de Unie meest gebruikte talen zouden kennen. Het is echter essentieel dat de telefonist zich bevindt in de nabijheid van de plaats waar de 112-noodoproep afkomstig is zodat een snel en adequaat antwoord kan worden gegeven op de vraag om hulp. Deze eis beperkt noodzakelijkerwijs de mogelijkheid om deze noodoproepen te centraliseren, bijvoorbeeld op nationaal niveau.

Voorts is de Commissie niet overtuigd van het nut van geautomatiseerde antwoordsystemen, en dit om twee redenen. In de eerste plaats waarborgt de huidige stand van de techniek geenszins de snelheid en betrouwbaarheid van de geautomatiseerde reactie. De systemen voor spraakherkenning bijvoorbeeld zijn nog verre van geperfectioneerd genoeg om de telefonist te kunnen vervangen. In de tweede plaats speelt de menselijke telefonist naar de mening van de Commissie een cruciale rol. Iedere persoon die het 112-nummer oproept verkiest zich tot een persoon te richten in plaats van tot een machine, in het bijzonder in de omstandigheden van nood of urgentie die typisch zijn voor 112-oproepen.

(2003/C 222 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2797/02

van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Low Frequency Active Sonar

Naar aanleiding van het antwoord van de Commissie op mijn vorige vraag E-2442/01 (¹): Low Frequency Active Sonar (LFAS) wordt door de Amerikaanse marine gebruikt voor wetenschappelijke, commerciële en militaire doeleinden in de Atlantische Oceaan, waaronder het gebied voor de kust van de Azoren, binnen de territoriale wateren van Portugal. Binnen of zelfs buiten de territoriale wateren van Portugal kan het gebruik van Low Frequency Active Sonar (sonar met een lage frequentie) zeer nadelige gevolgen hebben voor walvissen en dolfinen die in de Portugese territoriale wateren leven. Vandaar dat Portugal verplicht is de vereiste maatregelen te nemen ter voorkoming van de bewuste verstoring van walvisachtigen die krachtens richtlijn 92/43/EEG (²) van de Raad streng zijn beschermd. Voorts zijn er aanwijzingen dat soortgelijke LFAS-systemen worden ontwikkeld in Frankrijk, Duitsland, Nederland, het Verenigd Koninkrijk en door de NAVO.

Is de Commissie in het licht van het bovenstaande thans voornemens deze zaak met de Amerikaanse regering te bespreken?

Zal de Commissie de Portugese regering attenderen op haar verplichting krachtens richtlijn 92/43 van de Raad?

Is het de Commissie bekend dat soortgelijke projecten in de lidstaten of door de NAVO worden ontwikkeld?

(¹) PB C 81 E van 4.4.2002, blz. 177.

(²) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 november 2002)

De walvisachtigen zijn strikt beschermd bij Richtlijn 92/43/EEG (de habitatrichtlijn) (¹) die aan de lidstaten de verplichting oplegt maatregelen te treffen, met name om te voorkomen dat deze dieren opzettelijk worden verstoord.

Sonars van het type Low Frequency Active Sonar (LFAS) zenden met lage frequentie intense geluidspulsen uit. Er bestaan zeer sterke vermoedens inzake de versturende effecten van dit type geluidsgolven voor walvisachtigen, maar over ernst en gevolgen daarvan is nog verder onderzoek nodig.

De Commissie is van mening dat bij het gebruik van dit type technologie de nodige voorzorgen in acht moeten worden genomen teneinde rekening te houden met de potentiële effecten op walvisachtigen. Bovendien zijn de bepalingen van Richtlijn 92/43/EEG betreffende de bescherming van walvisachtigen ten volle van toepassing in de territoriale wateren en ook in de exclusieve economische zones wanneer de desbetreffende lidstaat er zijn soevereine bevoegdheid over uitoefent. De Commissie heeft de lidstaten reeds herhaaldelijk herinnerd aan deze bepaling.

Tot dusverre is de meeste informatie over dit sonartype die de Commissie heeft bereikt, gemotiveerd door het samenvallen van relevante militaire activiteiten met het aanspoelen van specimina van walvisachtigen.

Hoewel de communautaire wetgeving de lidstaten niet verplicht om informatie over dergelijke activiteiten te verstrekken, tenzij in specifieke gevallen zoals in verband met de afwikkeling van klachten, heeft de Commissie zich op het Comité Habitats van 20 november tot de lidstaten gericht met het verzoek uitvoeriger informatie te verkrijgen van de nationale autoriteiten van de lidstaten waar dergelijke gebeurtenissen waarschijnlijk plaatsvinden.

Op dit moment is de Commissie niet van plan dit probleem te berde te brengen in het kader van haar relaties met de Verenigde Staten.

(¹) Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB L 206 van 22.7.1992), als gewijzigd bij de Akte van toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden (PB L 1 van 1.1.1995).

(2003/C 222 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2806/02 van Jules Maaten (ELDR) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Mededelingen van de Europese Commissie over versoepeling afbouw begrotingstekort voor Eurozone-landen, 24 september 2002

1. Hoe valt de mededeling van de Europese Commissie d.d. 24 september 2002 dat er een versoepeling komt voor het afbouwen van begrotingstekorten te rijmen met de mededeling, ook van 24 september 2002, dat er niet wordt gemorreld aan het Stabiliteitspact, en is de Europese Commissie zich ervan bewust dat zij met deze houding tegen de geest van het Stabiliteitspact handelt en daarmee het al geringe consumentenvertrouwen een ernstige slag toebrengt?